

Arrest

nr. 97 246 van 14 februari 2013
in de zaak RvV x / IV

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Karaj. Uw vader is van Koerdische origine. U bent in het bezit van de Iraanse nationaliteit. Uw ouders, B. K. S. (...) (O.V. x) en R. F. (...) zijn gescheiden en uw moeder is hertrouwd met M. V. B (...) (O.V.x) in 1379 (Iraanse kalender, 2000-2001 in Westerse kalender). Uw moeder en stiefvader ontvluchtten Iran omdat uw stiefvader in Iran gevisieerd werd door de autoriteiten voor zijn betrokkenheid bij de KDPI (Koerdische Democratische Partij van Iran). Op 7 mei 2004 werden zij als vluchtelingen erkend in België. Sinds 1381 (2002-2003) bent u sympathisant van KDPI. U maakte kennis met deze partij via een neef. Uw taak bestond erin pamfletten te verspreiden en andere mensen proberen te overtuigen van het gedachtegoed van de partij. Uw stiefvader bleef ondertussen in België actief voor de KDPI. Via een Iraniër die in Duitsland verbleef, A. S. (...), maakte uw stiefvader in 1383 (2004-2005) voor het eerst een pakje aan u over dat u in Iran moest afgeven aan

G. R. (...), een Koerd die ook bij de KDPI betrokken was. U deed dit voor de vierde keer op 7/2/1387 (26 april 2008). De dag nadien vertrok u naar Teheran voor een meditatiecursus. Op maandag of dinsdag belde uw stiefvader u op om u te vertellen dat hij geen contact had kunnen leggen met G. R. (...). Hij vroeg of u het pakje had afgegeven. Op donderdag belde uw stiefvader u opnieuw op om te zeggen dat hij had gehoord dat G. R. (...) gearresteerd was. Hij raadde u aan in Teheran te blijven. De zondag nadien belde uw grootmoeder u op om te vertellen dat de Iraanse autoriteiten naar u op zoek waren. Ze hadden die morgen een huiszoeking uitgevoerd en hadden uw grootmoeder meegenomen om vragen te stellen over uw verblijfplaats. U nam de dag nadien contact op met uw neef M. (...) die u naar uw oom bracht. Nadien verbleef u twee tot drie maanden bij een vriend van uw oom in Divandareh. U reisde te voet met een ezel naar Turkije. In Turkije verbleef u vijftien dagen in Istanbul en nam u van daaruit het vliegtuig naar Hongarije op 1/6/1987 (22 augustus 2008). U weet niet naar welke stad. U werd vanuit Hongarije met de auto naar België gebracht. U kwam in België aan op 30 september 2008. Na uw aankomst probeerde u via de procedure van gezinshereniging een verblijfsvergunning te bekomen. U diende ook een aanvraag tot regularisatie in. U verkreeg echter totnogtoe geen verblijfsvergunning via deze procedures. U diende op 13 maart 2012 een asielaanvraag in omdat u universitaire studies wil aanvatten in België en daarvoor een verblijfsvergunning nodig heeft. U voegde toe dat u lid zou zijn van de jongerenafdeling van KDPI. U bent in het bezit van uw Iraans paspoort afgegeven op 17 mei 2007 en shenaznameh (geboorteboekje) met vertaling afgegeven op 7 februari 1985. U maakte ook een attest over afgegeven door het internationaal bureau van de KDPI op 10 augustus 2012 waarin verklaard wordt dat u sympathisant bent van de KDPI en u legde tijdens het tweede gehoor een aantal foto's van activiteiten van de KDPI voor waarop u staat afgebeeld.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u reeds enkele jaren in België verbleef alvorens een asielaanvraag in te dienen.

U probeerde hier eerst een verblijfsvergunning te bekomen via de procedures van gezinshereniging en regularisatie (CGVS I, p. 5-6). Nadat dit niet gelukt was diende u een asielaanvraag in. U verklaarde dit niet eerder gedaan te hebben gezien een advocaat u verkeerd had geïnformeerd (CGVS I, p. 6). Deze verklaring is echter niet afdoende gezien de lange periode dat u reeds illegaal in België verbleef en gezien het feit dat uw moeder en stiefvader erkende vluchtelingen zijn en bijgevolg op de hoogte zijn van de asielpcedure. Toen u werd gevraagd wat de aanleiding was voor het indienen van een asielaanvraag antwoordde u dat een verblijfsvergunning nodig heeft omdat u universitaire studies wil aanvatten (CGVS I, p. 6). Deze houding is allerminst in overeenstemming te brengen met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovenstaande doet bovendien vragen rijzen over de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Uw geloofwaardigheid wordt bovendien verder ondermijnd door uw tegenstrijdige verklaringen omtrent uw datum van vertrek uit Iran en omtrent de data van de gebeurtenissen in Iran die leidden tot uw vertrek. U verklaarde vooreerst Iran te hebben verlaten op 1/6/1386 (22 augustus 2007) en in België te zijn aangekomen de dag nadien (CGVS I, p. 8). U corrigeerde uzelf kort nadien en zei dat dit 1387 (2008) moest zijn (CGVS I, p. 10). U verklaarde verder tijdens uw eerste gehoor dat u op 7/2/1387 (26 april 2008) een pakje van uw vader afgaf aan G. R. (...) in Iran. Dit was de concrete aanleiding van uw vlucht uit Iran (CGVS I, p. 21). U verklaarde ook dat agenten naar u zijn komen zoeken op 15/2/1387 (5 mei 2008) (CGVS I, p. 5). Tijdens uw tweede gehoor werd u geconfronteerd met het feit dat op uw paspoort een uitreisstempel van de Iraanse luchthaven Khomeini staat met als datum 1/6/1386 (22 augustus 2007). U verklaarde hierop dat u in België bent sinds 3/6/1386 (24 augustus 2007) (CGVS II, p. 2), hetgeen geenszins strookt met de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste gehoor. Toen u hiermee werd geconfronteerd zei u dat u in 1387 in België was (CGVS II, p. 5). De inreisstempel, de uitreisstempel en het visum in uw paspoort wijzen er eveneens op dat u Iran op legale wijze verliet. U ontkende dit echter en verklaarde dat de smokkelaar deze stempels erin moet gezet hebben (CGVS, p. 15). U verklaarde dat tijdens uw reisweg geen stempels in uw paspoort werden gezet bij aankomst (CGVS, p. 9, 10). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Gezien uw tegenstrijdige verklaringen omtrent de datum van uw vermeend illegaal vertrek uit Iran en gezien de stempels in uw paspoort en uw visum, waarbij niets wijst op een vervalsing, kan er vanuit gegaan worden dat u Iran legaal verliet.

Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering als zou u Iran verlaten hebben omdat u vervolg vreest door de Iraanse autoriteiten. U verklaarde dat u vreesde in Iran te worden

gearresteerd omdat u in opdracht van uw stiefvader een pakje hebt overhandigd aan G. R. (...), een Koerdische activist. U had gehoord van uw stiefvader dat G. R. (...) gearresteerd werd en de Iraanse autoriteiten zouden naar u op zoek gegaan zijn in het huis van uw grootmoeder (CGVS I, p. 18 t/m 25). Er dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft vervolging te vrezan van de Iraanse autoriteiten. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u weinig tot geen details kent over het lot van G. R. (...). U verklaarde dat uw stiefvader hier in België vernomen had dat hij misschien gearresteerd werd. U kon echter niet vertellen wie dit had verteld aan uw stiefvader (CGVS I, p.23). U wist ook niet te vertellen of hij dan wel sympathisant of lid was van de KDPI (CGVS I, p. 20). Het is ook hoogst opmerkelijk dat u geen pogingen ondernam om na te gaan wat precies gebeurd is met G. R. (...). Nadat u hoorde dat hij misschien gearresteerd was nam u niet de moeite om te weten te komen wat er precies aan de hand was. Ook na uw vertrek uit Iran hebt u geen pogingen meer ondernomen om na te gaan wat precies gebeurd was met G. R. (...). U weet immers nog steeds niet wat er met hem gebeurd is. U stelde dat hij misschien uw naam aan de autoriteiten heeft doorgegeven maar bent hier zelf niet zeker van (CGVS I, p. 23). Hoewel u nog contact hebt met uw grootmoeder en zij op de hoogte is van de reden waarom u moest vluchten heeft zij zich hierover nooit geïnformeerd (CGVS I, p. 24). Toen u werd gevraagd of uw stiefvader zich niet had geïnformeerd verklaarde u dat hij dit misschien heeft gedaan maar u kon niet vertellen welke pogingen hij ondernam om informatie in te winnen over G. R. (...) (CGVS I, p. 25). Gezien uw vrees in Iran onlosmakelijk verbonden is met het lot van G. R. (...) doet een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielaanvraag afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Tot slot dient toegevoegd te worden dat u geen begin van bewijs kon voorleggen van uw activiteiten voor de KDPI in Iran.

Ook aan het feit dat de Iraanse autoriteiten naar u op zoek gegaan zijn kan ernstig getwijfeld worden. U verklaarde dat de Iraanse autoriteiten twee keer naar u zijn komen vragen bij uw grootmoeder. U wist echter niet welke ordedienst precies langsgeweest was (CGVS I, p. 4-5). U verklaarde dat uw grootmoeder oud is en niet kon uitmaken van welke dienst ze waren (CGVS, p. 5). Het is echter weinig aannemelijk dat deze ordedienst zich niet kenbaar gemaakt heeft of dat uw grootmoeder dit niet zou weten temeer daar uw grootmoeder één keer mee is gegaan voor een verhoor. Nadat uw grootmoeder verhuisd was liet u overigens na te informeren of u noch gezocht werd op uw oud adres (CGVS I, p. 25). Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, getuigt van een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst.

Uw paspoort en uw geboorteboekje bewijzen uw identiteit en nationaliteit, waaraan hier niet wordt getwijfeld.

U legde een attest voor afgegeven door het bureau van internationale relaties van de KDPI te Parijs waarin gesteld wordt dat u sympathisant bent van de KDPI in Europa . Over dit attest dient opgemerkt te worden dat dit een sterk gesolliciteerd karakter vertoont en geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststelling dat geen geloof gehecht kan worden aan uw politieke activiteiten in Iran. Ook de vaststelling dat u geen Koerdisch spreekt (CGVS II, p. 5), doet ernstige twijfels rijzen over de waaraachtigheid van uw activiteiten voor de KDPI.

Tijdens uw tweede gehoor legde u foto's neer waarop u staat afgebeeld. Deze zouden genomen zijn tijdens een activiteit van de Koerdische partij in Leuven en tijdens een herdenkingsplechtigheid georganiseerd door de Koerdische partij in Parijs. Over deze foto's dient opgemerkt te worden dat ze louter aantonen dat u aanwezig was op activiteiten van de KDPI. Er valt uit deze foto's niet af te leiden om welk soort activiteiten (herdenking, bijeenkomst, nieuwjaarsfeest...) het gaat. U beweerde dat deze foto's op internet te vinden zijn maar u kon dit niet aantonen (CGVS II, p. 4). Ook na het gehoor legde u geen enkel bewijs hiervan neer, hoewel hiernaar werd gevraagd (CGVS II, p. 5). Niets wijst er dan ook op dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw aanwezigheid op twee activiteiten van de KDPI.

Het feit dat in het kader van de asielaanvragen van uw stiefvader en uw moeder een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus werd genomen in 2004 doet geen afbreuk aan bovenstaande weigeringsbeslissing. Elke asielaanvraag wordt immers op basis van haar individuele merites beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, c, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

2.2.1. De Raad merkt in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden, dit terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 48/1 (lees: artikel 48) en 48/2 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Artikel 48/2 bepaalt: *“Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden”*. Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemde, algemeen geformuleerde artikelen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat

de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Daar waar verwerende partij verzoekende partij verwijt dat zij reeds enkele jaren in België verbleef alvorens een asielaanvraag in te dienen, en dat zij eerst geprobeerd heeft een verblijfsvergunning te bekomen via de procedures van gezinshereniging en regularisatie, haalt verzoekende partij aan dat het begrijpelijk is dat zij het volste vertrouwen had in de procedures van gezinshereniging en regularisatie – haar moeder en stiefvader hadden immers reeds de Belgische nationaliteit verkregen en haar broer en stiefbroers hadden legaal verblijf verkregen via de procedure van gezinshereniging – en dat zij daardoor dacht dat ze via deze procedures een legaal verblijf zou krijgen in België en zo beschermd zou zijn tegen een terugkeer naar Iran. Verzoekende partij wou op deze manier een lange en emotioneel geladen procedure als de asielprocedure vermijden, en eerst trachten bescherming te krijgen via de andere procedures.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat de stelling van verzoekende partij in haar verzoekschrift waar zij betoogt dat zij eerst via de andere procedures bescherming tegen een terugkeer naar Iran trachtte te verkrijgen, en zo dus poogt te stellen dat het verkrijgen van internationale bescherming wel degelijk tot haar prioriteit behoorde, manifest strijdig is met hetgeen zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal antwoordde op de vraag wat de aanleiding was om een asielaanvraag in te dienen: *“Het is al vier jaar dat ik hier leef, ik had geen verblijfsdocumenten, ik heb mijn taal volledig geleerd, en heb de nodige documenten om deel te nemen aan de universiteit, alleen verblijfsvergunning heb ik niet, en ik ben bij verschillende diensten langsgedaan om te kunnen werken maar ik mocht niet werken omdat ik geen verblijfsvergunning had (...)”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 27/06/2012, p. 6). Gezien uit dit antwoord duidelijk blijkt dat de reden van haar asielaanvraag het bekomen van een verblijfsvergunning is zodat ze kan gaan studeren en werken, en zodus niet het verkrijgen van internationale bescherming, is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht van oordeel dat *“Deze houding (...) allerminst in overeenstemming (is) te brengen met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovenstaande doet bovendien vragen rijzen over de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.”*

2.2.6. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden inzake de exit-stempel uit Iran, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.7.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat zij weinig tot geen details kent over het lot van G.R., terwijl haar vrees in Iran onlosmakelijk verbonden is met diens lot, en dat verzoekende partij geen enkele poging heeft ondernomen om te weten te komen wat er met hem is gebeurd, merkt verzoekende partij op dat ze wel veel zaken wist over de partij zelf. Bovendien wijst ze erop dat ze slechts een sympathisant is, en dat dit niet wil zeggen dat zij ook een volledige kennis heeft van persoonlijke elementen binnen de partij, zoals bijvoorbeeld het onderscheid tussen wie lid dan wel sympathisant is. Zij meent dan ook dat het feit dat zij niet wist of G.R. lid dan wel sympathisant was niet van aard is om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag. Verder stelt verzoekende partij dat er bij de communicatie met persoonlijke contacten voorzichtigheid is geboden en dat niet alle communicatie per telefoon of per e-mail kan gebeuren. Ten slotte stelt ze nog dat ze van haar stiefvader te horen heeft gekregen dat G.R. werd gearresteerd, maar dat het voor zowel haarzelf als voor haar stiefvader te moeilijk is om te achterhalen waar G.R. zich op dit moment bevindt.

2.2.7.2. De Raad oordeelt dat verwerende partij terecht kan verwachten dat verzoekende partij meer details kent over het lot van G.R., daar de arrestatie van G.R. de directe aanleiding vormt van haar beweerde problemen. De onwetendheid hieromtrent in hoofde van verzoekende partij en bovendien de vaststelling dat zij geen enkele poging heeft ondernomen om te weten te komen wat er precies met G.R. is gebeurd, brengt de geloofwaardigheid van het asielaanvraag dan ook ernstig in het gedrang. Het feit dat verzoekende partij wel veel zaken wist over de partij zelf doet aan deze vaststellingen geen afbreuk, aangezien deze kennis ingestudeerd kan zijn.

Ook het argument dat verzoekende partij slechts een sympathisant is waardoor er geen volledige kennis van persoonlijke elementen binnen de partij van haar verwacht kan worden, zoals het onderscheid tussen wie lid dan wel sympathisant is, kan de Raad niet overtuigen. De Raad stelt immers vast dat verwerende partij geenszins van verzoekende partij verwacht dat zij dergelijke volledige kennis van persoonlijke elementen binnen de partij heeft. Wat verwerende partij wel terecht van verzoekende partij verwacht, is dat zij wat betreft G.R. weet of dat deze sympathisant dan wel lid is van de partij. Dit was absoluut geen onredelijke verwachting, aangezien verzoekende partij reeds meermaals met G.R. in contact is gekomen, en dit bovendien over een lange periode, namelijk tussen 2004/2005 en 2008. Het is dan ook onaannemelijk dat verzoekende partij niet weet of G.R. sympathisant dan wel lid is van de partij. Bovendien had zij deze informatie eveneens via haar stiefvader kunnen bekomen, die haar G. R. als duidelijk belangrijk contactpersoon had aangewezen.

Het argument van verzoekende partij dat het zowel voor haarzelf als voor haar stiefvader te moeilijk is om te achterhalen waar G.R. zich op dit moment bevindt, kan de Raad evenmin overtuigen, aangezien verzoekende partij zelfs geen blijk geeft van enige poging om hierover meer te weten te komen. De Raad wijst erop dat van verzoekende partij echter verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte is van het lot van G.R. daar deze informatie verzoekende partij toelaat haar eigen situatie beter in te schatten. Daar waar verzoekende partij stelt dat men bij het communiceren met persoonlijke contacten voorzichtig moet zijn en dat niet alle communicatie per telefoon of per e-mail kan gebeuren, wijst de Raad erop dat verzoekende partij nog op andere manieren informatie kan trachten te bekomen inzake het lot van G.R. Zo had verzoekende partij persoonlijk, zonder het gebruik van enig telecommunicatiemiddel, aan haar grootmoeder kunnen vragen om meer te weten te komen over de arrestatie van G.R. Verzoekende partij verklaarde tijdens haar eerste gehoor immers dat haar grootmoeder op dat moment op bezoek was in België, en dat zij op 8 augustus terugging naar Iran (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 27/06/2012, p. 4). Verzoekende partij toont in haar verzoekschrift op geen enkele manier aan dat zij ook maar enige poging heeft ondernomen om meer informatie omtrent G.R. te verkrijgen. Daar dergelijke gedesinteresseerde houding, ook na haar vertrek uit Iran, niet te verzoenen valt met haar voorgehouden vrees voor vervolging of met een reëel risico op het lopen van ernstige schade, doet het zich niet terdege informeren over het lot van G.R. op een ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

2.2.8. Ook voor wat betreft het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij aangaande het niet weten welke ordedienst precies langs is geweest bij haar grootmoeder oordeelt de Raad dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.9.1. Waar verwerende partij van oordeel is dat het attest afgegeven door het bureau van internationale relaties van de KDPI te Parijs een sterk gesolliciteerd karakter vertoont, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat ze dit verwonderlijk vindt. Verder merkt verzoekende partij op dat zij geen lid is van de partij maar enkel sympathisant en dat zij ook tijdens haar tweede gehoor heeft uitgelegd welke stappen zij moet ondernemen om effectief lid te kunnen worden. Verzoekende partij meent dan ook dat zij haar sympathieën voor deze partij heeft aangetoond door er zeer gedetailleerde verklaringen over af te leggen en door foto's neer te leggen van haar op verschillende activiteiten van de KDPI. Dit alles wordt bevestigd door het attest van de partij zelf. Daar waar verwerende partij erop wees dat verzoekende partij beweerde dat de foto's inzake haar aanwezigheid op verschillende activiteiten van de KDPI op het internet te vinden zijn maar dat zij dit niet kon aantonen en dat verzoekende partij ook na het gehoor hiervan geen enkel bewijs van neerlegde, stelt verzoekende partij dat zij na haar tweede gehoor, meer bepaald op 14 september 2012, wel degelijk een e-mail heeft gestuurd naar verwerende partij met de link naar de website waarop de foto's te zien zijn.

2.2.9.2. De Raad oordeelt dat de motivering betreffende het uiterst laattijdig indienen van een asielaanvraag en de daartoe door verzoekende partij bij het gehoor opgegeven redenen en de onwetendheden en flagrante desinteresse aangaande G. R. ruim volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas. De beperkte attestering door de KDPI in Parijs dat zij sympathisant is en dat zij door de oppressie van het regime gedwongen werd het land te verlaten, zonder ook maar de minste verwijzing naar haar concrete problemen in Iran, laat verwerende partij dan ook terecht toe te besluiten dat dit attest een gesolliciteerd karakter vertoont. Verder ziet de Raad niet in hoe de e-mail van verzoekende partij naar verwerende partij aantoont dat de foto's op het internet te vinden zijn. Zoals verwerende partij terecht opmerkt in haar nota met opmerkingen, bevat deze e-mail immers enkel een link, zonder enige verdere commentaar en vertaling.

Zo laat verzoekende partij na aan te duiden waar ze op de website vermeld staat, in welke hoedanigheid en wat de aard is van de festiviteiten die zich op deze website bevinden. Daarenboven oordeelt de Raad dat verwerende partij terecht opmerkte dat deze foto's enkel aantonen dat verzoekende partij aanwezig was op activiteiten van de KDPI, maar dat uit deze foto's niet afgeleid kan worden om welke soort activiteiten het gaat.

2.2.10.1. Betreffende de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij geen Koerdisch spreekt, stelt verzoekende partij dat zij wel een goede passieve kennis heeft van het Koerdisch maar dat ze deze taal inderdaad niet actief spreekt. Zij meent echter dat dit niet voldoende is om te stellen dat er twijfels zijn omtrent de waarachtigheid van haar activiteiten voor de KDPI.

2.2.10.2. De Raad is van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij geen actieve kennis heeft van het Koerdisch, en slechts een passieve kennis heeft, wel degelijk verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden activiteiten voor de KDPI. Verzoekende partij was immers al van in Iran actief voor de KDPI en ze was reeds sinds 1381 (2002-2003) sympathisant van de partij, waarbij haar taak erin bestond pamfletten te verspreiden en andere mensen proberen te overtuigen van het gedachtegoed van de partij. Zodus maakte verzoekende partij ook in Iran al reclame voor de KDPI. Het is dan ook volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij, zoals zij zelf verklaart bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 3 september 2012, nu pas Koerdisch leert en dat het Koerdisch dat ze *"nu begrijpt"* komt door het Koerdisch dat ze spreekt met de Koerden hier (administratief dossier, stuk 4, p. 5). De Raad ziet niet in waarom verzoekende partij niet reeds eerder het Koerdisch heeft geleerd, al was het maar passief, daar zij beweert reeds reclame te hebben gemaakt voor de Koerdische partij in Iran en zodoende dus in contact kwam met Koerden. Samen met de vaststelling dat verzoekende partij geen begin van bewijs kan voorleggen van haar activiteiten voor de KDPI in Iran – een motivering van verwerende partij die bovendien ongemoeid wordt gelaten door verzoekende partij waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd – doet de vaststelling dat verzoekende partij geen Koerdisch spreekt en pas een passieve kennis van het Koerdisch heeft verworven tijdens haar activiteiten in België verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

2.2.11. Voormelde houding, desinteresse, flagrante onwetendheden, onaannemelijkheid en ontstentenis van bewijs betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij opmerkt dat het zeer bevreemdend is dat het dossier van het Commissariaat-generaal geen informatie bevat met betrekking tot de situatie van leden van de KDPI, de situatie van personen die in het buitenland verblijven en die activiteiten hebben voor de KDPI of de situatie van personen die een familielid zijn van leden van de KDPI die jarenlang vanuit het buitenland een activiteit hebben verdergezet en die vervolgens terugkeren naar Iran, is de Raad van oordeel dat deze bemerking van verzoekende partij niet dienstig is. Er dient immers te worden vastgesteld dat haar asielmotieven als ongeloofwaardig moeten worden beschouwd en dat zij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij activiteiten heeft voor de KDPI. Informatie over de situatie van leden van de KDPI, de situatie van personen die in het buitenland verblijven en die activiteiten hebben voor de KDPI of de situatie van personen die een familielid zijn van leden van de KDPI die jarenlang vanuit het buitenland

een activiteit hebben verdergezet en die vervolgens terugkeren naar Iran, is dan ook volstrekt irrelevant. Bovendien toont verzoekende partij, buiten de vaststelling dat deze informatie zich niet in het administratief bevindt, niet aan op welke wijze dergelijke informatie verwerende partij *in casu* zou hebben genoodzaakt tot het nemen van een andere beslissing.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van de overtollig bevonden motieven – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT